

Sygn. akt III AUa 681/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Bożena Grubba
Sędziowie:	SSA Grażyna Czyżak (spr.) SSA Barbara Mazur
Protokolant:	Aleksandra Portaszkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2012 r. w Gdańsku

sprawy M. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji M. B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 6 marca 2012 r., sygn. akt V U 115/12

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 681/12

UZASADNIENIE

M. B. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 13 grudnia 2011 r., odmawiającej przeliczenia podstawy wymiaru emerytury z uwzględnieniem wynagrodzeń za okres od dnia 02 kwietnia 1959 r. do dnia 31 grudnia 1978 r. na podstawie zeznań świadków, domagając się przyjęcia do wyliczenia zarobków wskazanych świadków, korzy pracowali razem z nim na takich samych stanowiskach.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego kosztów procesu według norm przepisanych jednocześnie powtarzając argumentację z zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 06 marca 2012 r. w sprawie V U 115/12 Sąd Okręgowy w Słupsku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych:

I. oddalił odwołanie;

II. nie obciążył M. B. kosztami procesu.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu I instancji:

Wyrokiem z dnia 05 września 2007 r. w sprawie V U 185/07 Sąd Okręgowy w Słupsku zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w S. z dnia 04 stycznia 2007 r. nr Rp (...) w ten sposób, że zobowiązał Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. do przeliczenia emerytury M. B. z 20 lat kalendarzowych 1966-1985 przy przyjęciu do ustalenia podstawy wymiaru emerytury wskaźnika w wysokości 52,57 %, począwszy od dnia 08 grudnia 2006 r.

W dniu 23 listopada 2011 r. M. B. złożył wniosek o ponowne przeliczenie jego emerytury z uwzględnieniem lat 1978-1985 na podstawie zeznań świadków, którzy razem z nim pracowali w S. Fabryce (...) w S.w (...). Po sprecyzowaniu żądań na rozprawie przed Sądem Okręgowym w Słupsku w dniu 06 marca 2012 r. ubezpieczony oświadczył, że domaga się przyjęcia zarobków świadków w latach, w których organ rentowy przyjął najniższe wynagrodzenie krajowe do wysokości świadczenia.

W okresie od dnia 02 kwietnia 1959 r. do dnia 31 maja 1985 r. ubezpieczony zatrudniony był w (...) Spółce z o.o. w S. na stanowisku ślusarz-konserwator. Wynagrodzenie w/w spółce kształtowała stawka godzinowa, należność za nadgodziny oraz premia. Ubezpieczony pracował razem ze świadkami: W. G., L. J. oraz L. L., którzy pracowali na takim samym stanowisku co M. B.. Świadkowie zaznaczyli, że ich wynagrodzenia były podobne, ale nie identyczne. Wynagrodzenia ich różniły się w zależności od przepracowanych godzin oraz przyznawanych premii.

Decyzją z dnia 13 grudnia 2011 r. znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu przeliczenia podstawy wymiaru emerytury z uwzględnieniem wynagrodzeń za okres od dnia 02 kwietnia 1959 r. do dnia 31 grudnia 1978 r. na podstawie zeznań świadków.

W ocenie Sądu Okręgowego odwołanie M. B. nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd ten wskazał, że nie budzi wątpliwości fakt, że do prawidłowego ustalenia wysokości przysługującej ubezpieczonemu emerytury należy stosować przepisy rozdziału działu VIII ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Tekst jednolity Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) dotyczącego zasad ustalania świadczeń.

Zgodnie z art. 111 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty, jeżeli wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego. Według ust. 2 i 3 tego przepisu wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, obliczony na zasadach określonych w art. 15, mnoży się przez kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia, zaś podstawa wymiaru emerytury lub renty, ustalona na zasadach określonych w ust. 1 i 2, podlega wszystkim waloryzacjom przysługującym do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie tej podstawy.

Stosownie do przepisu § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. Nr 237, poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Z przepisu § 24 a contrario wynika, że nie jest dopuszczalne w postępowaniu przed organem rentowym prowadzenie dowodu z zeznań świadków na okoliczność ustalenia dochodu osiąganego przez ubezpieczonego ze stosunku pracy.

Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 04 lipca 2007 r. w sprawie I UK 36/07 cyt. „w postępowaniu cywilnym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych w sprawie o przeliczenie wysokości emerytury możliwe jest dopuszczenie i przeprowadzenie wszelkich dowodów, w tym także dowodu z zeznań świadków lub przesłuchania samego wnioskodawcy. Nie jest jednak możliwe przeliczenie wysokości emerytury w oparciu o jakąś hipotetyczną uśrednioną wielkość premii uzyskiwanej przez ubezpieczonego, wywiedzioną z wysokości premii wypłaconych innym pracownikom. Uśrednione obliczenie wysokości wynagrodzenia - oparte na wynagrodzeniu otrzymanym przez innych pracowników - nie może oddać indywidualnych cech właściwych dla danego stosunku pracy. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nie obowiązuje zasada prawdy formalnej, ponieważ całe postępowanie cywilne jest oparte na zasadzie prawdy materialnej (art. 3 kpc). Jednakże uznanie przez sąd pewnych dowodów za niewiarygodne, niewystarczające lub mniemające mocy dowodowej nie oznacza wcale oparcia się na zasadzie prawdy formalnej”.

Sąd I instancji w pełni podzielił w niniejszej sprawie zaprezentowane powyżej stanowisko. Sąd ten ustalił, że ubezpieczony M. B. w okresie zatrudnienia w (...) sp. z o. o. w S. pracował na stanowisku ślusarz-konserwator. Wynagrodzenie w tej spółce kształtowała stawka godzinowa, należność za nadgodziny oraz premia. M. B. pracował razem ze świadkami: W. G., L. J. oraz L. L., którzy pracowali na takim samym stanowisku co ubezpieczony. Zeznający w sprawie świadkowie podkreślili, że ich wynagrodzenia były podobne, ale nie identyczne. Wynagrodzenia ich różniły się w zależności od przepracowanych godzin oraz przyznawanych premii.

W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał, że nie sposób przyjąć, że wynagrodzenie ubezpieczonego było takie samo jak wynagrodzenie innych pracowników zatrudnionych na tym samym stanowisku w (...) sp. z o. o. w S.. Sąd ten zważył, że nie sposób a priori założyć, że skoro razem pracowali, to ich wynagrodzenia były analogiczne.

Zdaniem Sądu I instancji taki wniosek byłby zbyt daleko idący, ponieważ z zeznań świadków nie wynika bowiem, jakie konkretnie wynagrodzenie w spornym okresie otrzymywał ubezpieczony.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477 (14) § 1 k.p.c. Sąd ten orzekł, jak w pkt I sentencji wyroku.

Z uwagi na fakt, iż emerytura jaką pobiera ubezpieczony wynosi 886,00 zł Sąd ten orzekł, jak w pkt II sentencji wyroku.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł M. B., domagając się ponownego obliczenia podstawy wymiaru jego emerytury i przyznania mu tego świadczenia w wyższej kwocie.

W toku postępowania apelacyjnego, pismem procesowym z dnia 08 października 2012 roku, skarżący wniósł o dopuszczenie nowych dowodów z treści dokumentów pochodzących z okresu jego zatrudnienia w (...) sp. z o. o. w S. na okoliczność wysokości jego wynagrodzenia za pracę w tym okresie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja M. B. nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ nie zawiera zarzutów skutkujących uchynieniem lub zmianą wyroku Sądu I instancji.

Na wstępie podkreślenia wymagało, że kwestia wysokości podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne M. B. w poszczególnych latach kalendarzowych przypadających w okresie jego zatrudnienia w S. Fabrykach (...) (obecnie sp. z o. o.) w S. od dnia 02 kwietnia 1959 r. do dnia 31 grudnia 1978 r. była już przedmiotem postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 05 września 2007 r. w sprawie V U 185/07 (wyrok k. 24 akt sprawy V U 185/07).

Jednakże wydanie przez organ rentowy nowej decyzji, także co do wysokości świadczenia, co było przedmiotem wcześniejszej decyzji i postępowania wcześniej zakończonego prawomocnym wyrokiem sądu, wszczętego w wyniku wniesienia od niej odwołania, uprawnia ubiegającego się o świadczenie do wniesienia kolejnego odwołania do sądu,

a wszczęta w ten sposób sprawa cywilna nie jest sprawą o to samo świadczenie w rozumieniu art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. (por. wyrok S.N. z dnia 19 lutego 2007 r. w sprawie I UK 266/06, publik. LEX nr 360127).

W takim przypadku odwołanie od nowej decyzji podlega merytorycznemu rozpoznaniu, zgodnie z zasadą przewidzianą w art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.), według której odwołanie do sądu przysługuje od każdej decyzji organu rentowego, z wyjątkiem decyzji wymienionych w art. 83 ust. 4 (czyli decyzji przyznającej świadczenie w drodze wyjątku oraz od decyzji odmawiającej przyznania takiego świadczenia, a także od decyzji w sprawach o umorzenie należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne).

Dla ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury wnioskodawcy nieodzowne było wykazanie przez niego: podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego w jednym z okresów wymienionych w art. 111 ust. 1 pkt 1-3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm., nazywanej dalej ustawą emerytalną) oraz wyższego od poprzednio obliczonego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru.

Zaznaczyć należy, że u podstaw rozstrzygnięcia zawartego w pkt II sentencji prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 05 września 2007 r. w sprawie V U 185/07 leżało przyjęcie przez ten Sąd za podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne M. B. w poszczególnych latach kalendarzowych, przypadających w okresie jego zatrudnienia w S. Fabrykach (...) w S. od dnia 02 kwietnia 1959 r. do dnia 31 grudnia 1978 r. kwot obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników (uzasadnienie wyroku k. 27-30v. akt sprawy V U 185/07).

Skarżący domagał się natomiast przyjęcia za podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne w poszczególnych latach kalendarzowych, w okresie swojego zatrudnienia w S. Fabrykach (...) w S. od dnia 02 kwietnia 1959 r. do dnia 31 grudnia 1978 r. wynagrodzenia w wysokości uzyskiwanej w tym latach przez świadków: W. G., L. J. i L. L..

W myśl § 21 ust. 1, obowiązującego od dnia 23 listopada 2011 r., rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 r. Nr 237, poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Sąd II instancji podzielił jednak stanowisko, zgodnie z którym ograniczenia dowodowe, zawarte w przepisach regulujących postępowanie o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym nie mają zastosowania w postępowaniu sądowym, opartym na zasadzie swobodnej oceny dowodów. Wysokość zarobków, której pochodną jest podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, jako fakt mający istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, może być zatem w postępowaniu przed sądem udowodniany wszelkimi środkami dowodowymi (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 07 grudnia 2006 r. w sprawie I UK 179/06, publik. LEX nr 342283 oraz z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie I UK 115/06, publik. LEX nr 303869).

Jednocześnie Sąd Apelacyjny miał na względzie, że wysokość podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne w danych okresach, przyjmowana dla potrzeb ustalenia wysokości świadczeń emerytalno-rentowych, wynikać musi z nie budzących żadnych wątpliwości, spójnych i precyzyjnych dowodów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 09 stycznia 1998 r. w sprawie II UKN 440/97, publik. LEX nr 34199).

Tym samym wnioskodawca miał szerokie możliwości udowodnienia wysokości podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne w okresie zatrudnienia w S. Fabrykach (...) w S. w latach 1959-1978 przy zastosowaniu różnorodnych środków dowodowych.

Zgodnie z zasadą kontradyktryjności, znajdującą wyraz w treści art. 232 zdanie pierwsze k.p.c., to na wnioskodawcy spoczywał w przedmiotowej sprawie ciężar wykazania wysokości wynagrodzenia uzyskiwanego przez niego w poszczególnych latach kalendarzowych wskazanego okresu, w którym podlegał ubezpieczeniu, ponieważ to on z powyższego faktu wywodził skutek prawny w postaci uwzględnienia podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne z poszczególnych lat kalendarzowych z tego okresu przy ustalaniu podstawy wymiaru jego świadczenia emerytalnego.

W ocenie Sądu II instancji, w oparciu o przeprowadzone w niniejszej sprawie dowody z zeznań świadków: W. G. (k. 12 v. akt sprawy), L. J. (k. 12v. akt sprawy) i L. L. (k. 12v. akt sprawy) M. B. nie zdołał wykazać wyższej podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne w poszczególnych latach kalendarzowych, przypadających w okresie jego zatrudnienia w S. Fabrykach (...) w S. od dnia 02 kwietnia 1959 r. do dnia 31 grudnia 1978 r.

Świadek W. G. zeznał m.in. (k. 12 v. akt sprawy), że cyt. „nie zarabialiśmy tak samo, gdyż zarobki uzależnione były od przepracowanych godzin, stawki godzinowej oraz ilości przepracowanych nadgodzin” oraz cyt. „na pewno nie było tak, że otrzymywaliśmy identyczne wynagrodzenie. Nie potrafię powiedzieć ile zarabiał ubezpieczony pracując ze mną. Zarobki nasze nie były identyczne ale zbliżone wysokością”.

Świadek L. J. podał m.in. (k. 12 v. akt sprawy), że cyt. „nasze miesięczne wynagrodzenia mogły się różnić od ilości przepracowanych godzin” oraz cyt. „nie pamiętam ile zarabiał ubezpieczony, myślę tylko, że były to podobne zarobki do tych, które ja uzyskiwałem”.

Świadek L. L. wskazał natomiast m.in. (k. 12v. akt sprawy), że cyt. „nasze wynagrodzenie było podobne, mogło się różnić 1 zł lub 50 gr za stawkę godzinową. Mieliśmy stawkę godzinową. Wynagrodzenia nasze różniły się w zależności od przepracowanych godzin” oraz cyt. „wynagrodzenia nasze były podobne, ale nie identyczne, wydaje mi się, że mogły się różnić wysokością o 50,00 zł, 100 zł to już by było dużo”.

Z treści zeznań wymienionych wyżej świadków jednoznacznie zatem wynika, że wysokość ich wynagrodzenia uzyskiwanego w spornym okresie zatrudnienia nie była identyczna z wysokością wynagrodzenia osiąganego w tym samym okresie przez ubezpieczonego, ponieważ mogły zachodzić różnice w stawce godzinowej wynagrodzenia, ilości przepracowanych: godzin i nadgodzin, jak również w kwotach uzyskiwanych premii.

Tym samym zasadnie Sąd I instancji przyjął, że ustalenie wysokości podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne wnioskodawcy w poszczególnych latach kalendarzowych, przypadających w okresie jego zatrudnienia w S. Fabrykach (...) w S. od dnia 02 kwietnia 1959 r. do dnia 31 grudnia 1978 r., na podstawie zarobków powołanych świadków, obarczone jest zbyt dużym marginesem błędu.

Ponadto zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego jest przyjęcie, że z uwagi na upływ ponad 30 lat oraz ilość i szczegółowość wymaganych danych, dowód z treści zeznań świadków w istocie uznać należy za nieprzydatny dla ustalenia wysokości wynagrodzenia M. B. w spornym okresie.

W celu wykazania podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne w poszczególnych latach kalendarzowych w okresie zatrudnienia od dnia 02 kwietnia 1959 r. do dnia 31 grudnia 1978 r. wnioskodawca winien zatem przedłożyć dowody z treści dokumentów dotyczących jego zatrudnienia w tym okresie takich, jak przykładowo: umowy o pracę, zachowanych angaży, czy kart płac.

Wprawdzie w toku postępowania apelacyjnego pismem procesowym z dnia 10 października 2012 r. (k. 30 akt sprawy) M. B. wniósł o dopuszczenie dowodu z treści przedłożonych dokumentów (koperta k. 31 akt sprawy), dotyczących jego okresu zatrudnienia w S. Fabrykach (...) w S., na okoliczność wysokości jego wynagrodzenia w spornym okresie, lecz w ocenie Sądu Apelacyjnego zachodziły prawno-procesowe podstawy do pominięcia tego dowodu.

Z treści art. 381 k.p.c. wynika, że sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli pomimo zachodzącej potrzeby powołania się na te fakty i dowody już w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji strona, mając obiektywną możliwość, nie powołała się na nie.

R. legis art. 381 k.p.c. polega na dążności do skoncentrowania materiału dowodowego przed sądem pierwszej instancji, co ma przeciwdziałać przewlekaniu spraw (por. wyrok S.N. z dnia 08 grudnia 2005 r. w sprawie III CK 275/05, publik. LEX nr 604119).

Dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy nieodzowne jest ustalenie, czy podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne M. B. w poszczególnych latach kalendarzowych, przypadających w okresie jego zatrudnienia w S. Fabrykach (...) w S. od dnia 02 kwietnia 1959 r. do dnia 31 grudnia 1978 r., kształtowała się na poziomie wyższym, aniżeli przyjęta kwota obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników.

Niewątpliwie dla ustalenia wysokości wynagrodzenia wnioskodawcy w spornym okresie zatrudnienia najbardziej miarodajnym dowodem są dokumenty pochodzące z tego okresu, zawierające informacje dotyczące wysokości jego wynagrodzenia. Tym samym zasadne jest przyjęcie, że już w postępowaniu pierwszoinstancyjnym w niniejszej sprawie zachodziła potrzeba powołania się na dowód z treści tych dokumentów.

Strona wnioskująca przeprowadzenie dowodu w postępowaniu apelacyjnym powinna wykazać istnienie przyczyn określonych w art. 381 k.p.c., usprawiedliwiających jego powołanie dopiero przed sądem drugiej instancji. Sąd odwoławczy nie ma obowiązku badać z urzędu, dlaczego strona nie przytoczyła nowych faktów i dowodów w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji. Powołując nowe fakty i dowody, strona powinna zatem wykazać niemożność ich wcześniejszego przytoczenia (por. wyroki S.N.: z dnia 13 grudnia 2006 r. w sprawie II PK 125/06, publik. LEX nr 950402, z dnia 21 września 2007 r. w sprawie V CSK 192/07, publik. LEX nr 619680 i z dnia 20 maja 1998 r. w sprawie I CKN 678/97, publik. LEX nr 36066).

Wprawdzie w piśmie procesowym z dnia 10 października 2012 r. (k. 30 akt sprawy) ubezpieczony podał, że nie mógł wcześniej uzyskać dokumentów dotyczących wysokości jego wynagrodzenia w spornym okresie, ponieważ udzielono mu informacji, że nie ma takich dokumentów, lecz jednocześnie w żaden sposób nie wykazał on tej okoliczności.

W konsekwencji zasadne jest przyjęcie, że M. B. nie zdołał wykazać niemożności powołania dowodu z treści tych dokumentów już na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego.

Ponieważ zachodziły łącznie wszystkie ustawowe przesłanki do pominięcia, zgłoszonego przez wnioskodawcę w piśmie procesowym z dnia 10 października 2012 r. (k. 30 akt sprawy), dowodu z treści dokumentów dotyczących wysokości jego wynagrodzenia w spornym okresie na okoliczność podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne w poszczególnych latach kalendarzowych tego okresu, a zatem Sąd II instancji, kierując się zasadą koncentracji materiału dowodowego, na mocy art. 381 k.p.c. pominął ten dowód.

Na marginesie Sąd ten wskazał, że z treści pisma procesowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z dnia 24 października 2012 r. (k. 39 akt sprawy) wynika, że ubezpieczony w dniu 15 października 2012 r. przedłożył organowi rentowemu odpisy tych samych dokumentów wraz z wnioskiem o ponowne obliczenie wysokości jego emerytury i wnioszek ten nie został jeszcze rozpoznany.

Dla ponownego obliczenia wysokości emerytury na podstawie art. 111 ust. 1 ustawy emerytalnej nieodzowne jest łączne spełnienie wszystkich przesłanek wynikających z treści tego przepisu, w tym przesłanki w postaci wykazania podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego w jednym z okresów wymienionych w art. 111 ust. 1 pkt 1-3 ustawy.

Wobec nie spełnienia przez M. B. tej przesłanki brak jest zatem materialnoprawnych podstaw do ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury wnioskodawcy.

Stosownie do treści art. 385 k.p.c. sąd drugiej instancji oddala apelację, jeżeli jest ona bezzasadna.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.